

men jeg ſkal ikke komme ind paa Enkelthederne. Det vilde føre altfor vidt at drøfte dem her og er jo Noget, ſom hører hjemme i et Udvalg. Der er kun en Enkelthed, jeg vil berøre ganſte kort. Der har været Spørgsmaal om Oprettelsen af en ſjette Profeſorplads i Theologi. Dette er ikke blevet foreſlaaet, og jeg er for mit Bedkommende glad ved, at det ikke er ſket; thi jeg indſer ikke, hvad vi ſkulde med en ſjette ſaſt theologifſt Profeſor, naar vi ſaae Examenskommiſioner indførte, og det ønſte vi jo her; det vilde være vigtigere at ſaae det, end at ſaae en Profeſor til. Jeg tror ikke engang, at vi behøve ſaa mange, idetmindſte ikke ſaa mange ſaſte, ſom vi for Diebliffet have. Hvad Lønningsſpørgsmaalet angaar, ſkal jeg ikke komme ind paa de enkelte Sæſer, og ikke engang udtale mig beſtemt f. Ex. om, hvilket Minimum jeg for mit Bedkommende kunde gaa til, alt Saadant afhænger jo af en Overveielſe; men jeg er enig i, at Univerſitetslærerne bør være ſtillede ſaaledes, at de ikke ere udfatte for Næringsforger, at de kunne leve anſtændig. Det kommer jo rigtignok ogſaa i ſaa Henseende en hel Del an paa, hvad man forlanger. Naar man giver en Mand 4,400 Kr. til at begynde med, og han indretter ſit Liv paa at bruge 5—6,000 Kr. om Aaret, bliver han naturligviſ alligevel nødt til at ſøge privat Arbejde ved Siden af. Man kan ikke ſaaledes uden videre paa denne Maade forhindre det, og jeg er bange for, at ſelv om man gif til 4,400 Kr. ſom Begyndelſeløn, vilde der være mange Profeſorer, hvis perſonlige Forhold, Familienforhold ofv. vilde bevirke, at de alligevel vilde anvende en ſtor Del af deres Tid paa privat Virkſomhed. Jeg tror ſaaledes ikke, at den høiere Løn er et ubetinget Hjælpemiddel, men naturligviſ, jo høiere Lønnen er, deſto mindre er Friſtelsen til at ſøge privat Virkſomhed. Det bliver jo altid et Skjøn, der maa afgjøre det, og mig forekommer det, at den Sum, der er ſat ſom Begyndelſeløn, ſom er 1,200 Kr. ſtørre end den tidligere, er noget for høi. De Grunde, der ere anførte for, at den maatte være ſaa høi, ſom den er, ſkal jeg ikke komme nærmere ind paa. Men jeg vil dog ſige, at naar der f. Ex. gjøres gjældende, at en Profeſor abſolut maa have ſaa meget, at han kan ligge paa Landet om Sommeren eller tage paa Reife, for at hans Studium kan bevare den fornødne Friſthed, ſaa kan jeg ikke indſe, at det ſkulde være abſolut nødvendigt at beſtemme Lønningen derefter. Det er naturligviſ en Behagelighed for en Profeſor ſom for os alle og forſiſſende for Arbejdet at gjøre en Reife om Sommeren; men jeg veed dog ikke, at det ſkulde være mere nødvendigt for Profeſorerne end for alle andre Menneſter. En Sammenligning med det norſke Univerſitet tror jeg heller ikke kan holde Stik. Jeg veed

nemlig ikke rettere, end at Kriſtiania er en dyrere By at leve i end Kjøbenhavn; det paastaar man idetmindſte meget ſtærkt i Kriſtiania ſelv; men Folk synes jo altid, der er dyrest der, hvor de ſelv bo. Abſolut bygge derpaa kan jeg alſaa ikke, og ſtatifiſt bevife det kan jeg heller ikke, men det ſiges i Almindelighed af Danſke, der have prøvet begge Dele, ſaa jeg antager, det er ſandt. Hvis det var muligt at finde en Lønningsform, hvorefter man ikke kom til at lønne Profeſorerne ganſte paa ſamme Maade ſom hidtil, vilde det viſt være heldigt. Det forekommer mig nemlig, at der er noget Uheldigt i, at Lønningen for en Profeſor, der er kommen ind i et ſaadant Embede i ſit 36te Aar, ſkal vedblive at ſtige jævnt, ſelv om han ikke ſiden gjør noget egentlig videnſkabeligt Arbejde. Kunde man, ſom ſagt, finde en Form, hvorefter den ſaſte Løn blev ſat til en paſſende Størrelſe, og en Del af det Arbejde, der ſiden blev gjort, blev færlicg betalt, vilde det være heldigere; men jeg indſer meget godt, at det er en vanſkelig Sag at komme ind paa, og jeg tiltror ikke mig ſelv ſone til at paa-viſe nogen beſtemt Vej at gaa i ſaa Henseende. Jeg vilde kun ønſte, at man kunde gjøre Noget til, at man ikke fik de ſaſte Profeſornumre beſatte med Mænd, der, naar de først vare komme derind, ſaa, havde jeg nær ſagt, kunde lægge ſig ſaa temmelig rolig til Svile. Sluttelicg ſkal jeg udtale Ønſtet om, at man, naar man kommer ind paa Forhandlingen af diſſe Lønningsſpørgsmaal, ikke vil glemme den anden Side af Sagen, ſom jo ogſaa er ſat i Bevægelse baade af Kommiſſionen og af Regjeringen, nemlig Organifationsſiden. Det maa, ſynes mig, være Grundlaget for de nye Lønninger, at man kommer nogenlunde paa det Rene med, hvorledes Univerſitetets hele Organifation maa være, og jeg vil derfor ønſte, at man fra dette Things Side vil gjøre Sit til at underkaſte dette Organifationsſpørgsmaal en alvorlig Overveielſe, hvad man neppe godt kan gjøre uden i et Udvalg. Men derom ſkal jeg for Tiden ikke udtale mig nærmere.

Goos: Det er en Selvfølge, at man fra Univerſitetets Side med en ſtor Interesſe og Spænding, kan jeg vel ogſaa ſige, vil følge Forhandlingerne om det Forſlag, her foreligger om nogle Lønningsſpørgsmaal, der vedkomme Univerſitetet, Kommunitetet og den polyteknifſte Være-anſtalt. Det er vel netop meſt af den Grund, at det ikke udelukkende er et Lønningsforſlag, at det ikke blot er Spørgsmaalet om nogle nuværende Profeſorerens mere eller mindre gunſtige Økonomifte Stilling, men at man fra Univerſitetets Side har den Overbeviſning, at en Gjennemførelſe af en Lov i væſentlicg Overensſtemmeſe med det Forelagte vilde være til Gavn og Fordel for Univerſ-